

VESZELKA ATTILA

Debussy-prelűdök

(RÉSZLET)

Vitorlák

*Emlékszel-e, mint pózoltál az előtt a sudár, két-
árbocu szkúner előtt, azzal a döglöttkék
fényű makrélával? Kölcsön kérted a mólón
attól a kissé már tántorgó rakodó-
tól. Szép lett az a kép. Idióta vigyorral a szádon,
napszemüvegben. Nem tudtad még: a szerel-
met tartod kezeidben blende elé ama percben,
míg odakünn haragoszöld ragyogással lé-
legzik a tenger, s szállnak a karsu vitorlák. (Később
vissza is adtad volna az árút, csak hát
köddé vált az a fickó. Sört vettél, s nekiültél,
lenn, a teraszlépcsőn, markodban a hallal).*

Hangszálak

*Letéptem azt a hangszálat,
s a Pére Lachaisenek eredtem,
mert – bár időm rá alig maradt –
az őszvégi csendben „nagyon da-
lolt a név zenéje bennem.”*

*Térképem nem lévén (a holtak
hallgattak) ügyem vesztésre
fordult hamar, tébláboltam csak
– elveszett birkája a nyájnak –,
mígnem lépteim neszére*

*egy finom úr mégis felfigyelt
(kék csokornyakkendője volt),
s megszánva bornírt csetlésemet
végighallgatott, s mint Hamletet
a szellem hívta egykoron,*

*intett, s én vakon követtem őt
végig a sírkert útjain,
s bevallom, félelmem egyre nőtt,
mert néha eltűnt, ám mielőtt
nyúlcipőt vettem volna, ím:*

*megállott, s nyújtotta tenyerét.
Arcom megnyúlt a nemtelen
gestust megértve, bár némi pénzt,
beláttam, eme színjáték megért,
hisz itt a sír, kétségtelen,*

*hol egykoron Picasso, Jacqueline,
Cocteau, Férat és Max Jakob
állottak barátjuk hantjain
borongva, s most éppen én (a fic-
kó végül is öt france-t kapott).*

Tűzijáték

*Maestro Szepesi nem jött velünk
(költőnknek idült tömegiszonya van),
helyette Edit lett kíséretünk
az ezredvégi Pestnek farsangosan
kavargó bugyraiban, és a Chagall
kiállításról értekeztetek,
míg odaértünk, és tömve volt a part
(a Margit hídnál találtunk helyet),
s már lángolt is fenn az ég, süvített,
robbant és ropogott, sikongattál,
s én is „szájtátva álltam, s a boldog-
ságtól föl-fölkiabáltam” (miként
hihettem volna akkor el mentőt
és altatót, s hogy többé nem leszel).*